

РЕШЕНИЕ

№ 382

гр. Варна, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

Членове: Пламен Ат. Атанасов
Деница Добрева

при участието на секретаря Жасмина Ив. Райкова
като разгледа докладваното от Деница Добрева Въззивно гражданско дело № 20233100500035 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. Образувано е по въззивна жалба вх. № 270084/30.11.2022 г. на “Адонис 2001“ ЕООД, ЕИК 128522891, със седалище и адрес на управление гр.Ямбол, ул.”Панайот Хитов” N 21, ет. 2, ап. 5 чрез адв. С. Б. против решение № 260424/04.11.2022г., постановено по гр. дело № 7029/2020 г. на ВРС в частта му, с която е отхвърлен предявения от ищеца (сега въззивник) иск срещу В. В. В. за сумата над присъдените 1597,50 лева до 9255 лева(или за общо 7657,50 лева), представляваща припадаща се на ответника част от солидарно поето задължение по Договор за овърдрафт № 020/О/2016 г. , сключен с „Банка Пиреос България“ АД и анекси №№ А1-020/О/29.03.2017 г. и А2-020/О/15.12.2017 г., погасена от Адонис 2001“ ЕООД на 31.01.2019 г. в размер над собствените му задължения като солидарно задължено лице по договора. Поддържа се в жалбата, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост на формираните правни изводи. Сочи се, че първоинстанционният съд не е имал основание да приеме, че са налице условията за прихващане на претендираната от ищеца главница от 9255 лева със заплатената от ответника сума от 7647,50 лева по сметка на кредитополучателя „Био Вода“ ООД в периода 2015г. до 2019г. В тази връзка поддържа, че по въпросната банкова сметка В. В., макар в периода 2015г. до 2019г. да е внесъл сумата от 30590 лева, е изтеглил суми на обща стойност, многократно надвишаваща внесеното. На следващо място се оспорва внесените от ответника суми да са целево предназначени за погасяване на кредита, а за обслужване на стопанската дейност на дружеството „Био Вода“ ООД. Дори въпросните суми да бъдат зачетени като погасяващи кредита, съдът е следвало да съобрази сумите, които В. е внасял по сметка след 15.12.2017г., или след подписване на анекс N А2-020/О/2017г., с който размерът на кредитния лимит е увеличен до 50 000 лева. Акцентираща се, че в периода от 06.02.2018г. до 04.07.2018г. В. е внесъл сумата от 15 950 лева, поради което би могъл да претендира за зачитане на сумата от 3 987,50 лева за погасяваща задълженията му по договора.

В срока по чл.263 ГПК, въззиваемата страна В. В. В. чрез адв. Е. С. депозира писмен отговор. Излага, че независимо от липсата на интерес за страната от обжалване на първоинстанционното решение, при постановяване на акта си въззивният състав следва да зачете следните оплаквания относно обосноваването на решението: не е съобразено от първоинстанционния съд, че представляващият ищцовото дружество и същевременно солидарен длъжник по договора за овърдрафт С.А. е изтеглил от обслужващата кредита сметка на „Био Вода“ ООД сумата от 15 000 лева, която сума не е използвал за нуждите на дружеството. Предвид изложеното и тъй като за сумата от 15 000 лева е задължено единствено „Адонис 2001“ ЕООД, евентуално лично С.А., действителният размер на задължението на кредитополучателя и солидарните длъжници е в размер на 22 020 лева, поради което припадащото задължение на ответника е в размер на 5 505 лева. На следващо място счита, че извършените по банкова сметка на „Био Вода“ ООД плащания от В. следва да се зачитат за погасяващи дълга му по процесния договор за овърдрафт. Това е така, тъй като между страната и „Банка Пиреос България“ АД не са налице други правоотношения, извън процесното. Възразява срещу твърденията в жалбата, че усвоените от В. суми надвишават извършените от него погашения. В тази връзка сочи, че е извършвал усвояване не в лично качество, а като управител на „Био Вода“ ООД. Изтеглените суми са служили за обезпечаване дейността на дружеството. В заключение сочи, че първоинстанционният съд е изложил ясни и обосновани мотиви за това с кои суми е обслужвана търговската дейност на „Био Вода“ ООД и с кои плащания е погасяван кредита. Настоява за отхвърляне на жалбата.

В съдебно заседание и двете страни, чрез процесуалните си представители поддържат становищата си по спора.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбите и отговорите, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – само в обжалваната част. В обхвата на така посочените въззивни предели, въззивният съд намира, че първоинстанционното решение съдържа реквизитите на чл. 236 ГПК и е действително. Произнасянето съответства на заявена осъдителна претенция с правно осн. чл. 127, ал. 2 от ЗЗД, предявена от заплатилия в повече от собственото си задължение солидарен длъжник срещу друг солидарен длъжник.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал.1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. В случая наведените във въззивната жалба доводи се свеждат до неправилен анализ на доказателствата, довел не неправилно приложение на материалния закон.

По делото е безспорно че на 29.03.2015 г. е сключен договор за овърдрафт до 50000 лв. № 020/О/2016 между „Банка Пиреос България“ АД /кредитор/, „Био Вода“ ООД /кредитополучател/ и солидарните длъжници „Адонис 2001“ ЕООД, С.А. А. и В. В. В., изменен с Анекс А1-020/О/2017 от 29.03.2017 г. Анекс А2-020/О/2017 г. от 15.12.2017 г. По силата на договора банката е отпуснала първоначално оборотни средства в размер до 20 000 лв. на кредитополучателя „Био вода“ ООД при условията на кредит-овърдрафт за

осъществяване на текущи разплащания. Кредитополучателят е имал право да усвоява разрешения му лимит до достигане на разрешения размер, като в срок от 90 дни след всяко усвояване е следвало да извърши погасяване на усвоения лимит (чл. 4, ал.2). С последният анекс от 15.12.2017 г. лимитът е увеличен на 50 000 евро. Видно от договорната регламентация право да извършва усвоявания по договора има единствено кредитополучателя.

Не спорно, а и от заключението на назначената по делото ССЧЕ се установява, че и двамата представляващи „Био вода“ ООД С.А. А. и В. В. В. са извършвали усвоявания на суми по овърдрафт сметката на кредитополучателя.

Не е спорно, че на 31.01.2019 г. ищецът и солидарен длъжник по договора за овърдрафт „Адонис 2001“ ЕООД е заплатило в полза на банката сумата 37020 лв. с посочено основание „дог. кредит 020/О/2016“.

Спорен е въпросът за обема от регресните права, които ищецът -солидарен длъжник е придобил спрямо другия солидарен длъжник- ответник по спора.

По аргумент от чл. 123 и чл. 125, ал. 1 от ЗЗД когато един от солидарните длъжници удовлетвори кредитора, той придобива регресни права спрямо останалите. Целта на уредбата е да осуети неоснователното обогатяване, като възстанови нарушеното имуществено равновесие между лицата, поели общо задължение. Макар обаче спрямо кредитора всеки длъжник да отговаря за целия дълг, във вътрешните отношения с останалите съдлъжници всеки отговаря за определена част от дълга в зависимост от тези именно вътрешни отношения (чл. 127, ал. 1 от ЗЗД). Ако нито договорен източник, нито извъндоговорен принцип уреждат по друг начин отговорността на солидарните длъжници, прилага се диспозитивното правило на чл. 127, ал. 1 от ЗЗД- а именно дяловете им са равни. Оттук следва, че при липса на други юридически факти, заплатеното от всеки от солидарните длъжници следва да се понесе по равно във вътрешните отношения.

Именно чрез въвеждане на насрещни твърдения, че всяка от страните -солидарен длъжник се е възползвала от усвояването в различен обем, спорещите страни се домогват да опровергават презумцията на чл. 127, ал. 1 от ЗЗД за равенство във вътрешните отношения. При преценката на тези възражения съдът намира, следното:

Видно е от клаузите на чл. 4, ал. 1 на договора, че единствено легитимиран да извършва усвояването по уговорения овърдрафт е кредитополучателя „Био Вода“ ООД. За солидарните длъжници такова правомощие не е уредено. Предвид изключителните правомощия за усвояване от страна на кредитополучателя и доколкото не се установява противното от договора или от други доказателства по делото, съдът приема, че всички усвоявания, извършени от С.А. и В. В. са осъществени именно в качеството им на представляващи „Био Вода“ ООД, а не в лично качество. Дали средствата усвоени от А. в размер на 14 910 лв. на 15.04.2016 г. са използвани не с оглед дейността на дружеството „Био вода“ ООД, е въпрос, който би могъл да се постави единствено в оглед реализиране отговорността на Стоянов като управител по реда на чл. 145, ал. 1 от ТЗ. За предявяването на тази отговорност обаче, законът регламентира нарочен ред, поради което не може да става въпрос за преюдициална преценка в настоящето производство. Още повече А. не е страна в текущото производство. Възраженията, че ответникът В. в периода 2015г. до 2019г. е усвоил по кредитната линия суми, многократно надвишаващи внесените от него (тоест че се е обогатил в по-голяма част от квотата по чл. 127, ал. 1 от ЗЗД) по съществуващото си са наведени едва с въззивната жалба, поради което са и преклудирани. При това положение диспозитивното правило на чл. 127, ал. 1 от ЗЗД по делото остава необорено, поради което всеки от съдлъжниците дължи $\frac{1}{4}$ от целия подлежащ на погасяване размер.

Припадащата се част на солидарния длъжник по смисъла на чл. 127, ал. 2 ЗЗД се определя не към датата на възникване на задължението, а към дата на погасяването (в този

смисъл е цитираната от първоинстанционния съд практика).

В случая от заключението по допуснатата ССЧЕ се установява, че на 31.01.2019 г. е извършен банков превод от ищцовото дружество „Анонис 2001“ ЕООД, с който е преведена сумата от 37 020 лв. по банковата сметка на „Био вода“ ООД с посочено основание процесния договор за овърдрафт. Със сумата от 36 980 лв. е погасен дължимия остатък от задължението по Договор за овърдрафт до 50 000 лева № 020/О/2016 от 15.12.2017 г., а останалите 40 лв. са останали налични по банковата сметка на кредитополучателя. При горните изводи относно обема от регресни права, притежавани от въззивника, припадаща се на ответника В. част от погасеното задължение се равнява на 9245 лв.

Същевременно самият В. се позовава на извършено погасяване. От заключението на допуснатата ССЧЕ се установява, че за ответникът е внесъл по сметката на кредитополучателя за периода от 2015 г. до 2019 г. суми на обща стойност 30 590 лв., с които са били погасявани задължения по процесния договор за овърдрафт от 29.03.2015 г. Изцяло без значение е, че извършените от В. преводни нареждания не сочат основание за плащане, щом като с тези суми практически е извършено погасяване по договора за овърдрафт/ така т. 2 от допълнителната съдебно-счетоводна експертиза/. Освен това естеството на кредитното правоотношение е такова, че отпуснатите средства се ползват многократно в рамките на лимита- чл. 4, ал. 2, т. 7 от договора, поради което ако сметката е с отрицателен баланс, всички постъпления погасяват автоматично задължението- чл. 4, ал. 3, т. 11 от договора. След като плащанията, извършени от В. са осъществени при отрицателно салдо по сметката, те логично са отнесени за погасяване. Изцяло без значение е дали плащания, извършени от В. са направени преди или след сключване на допълнителния анекс към договора.

От така изложеното относно размер на погашението, извършено от В. (30590 лева) и квотите, при които се прие, че отговаря всеки от длъжниците (1/4), става ясно, че ищецът е насрещно задължен спрямо ответника за сумата от 7647, 50 лева.

Следователно, възражението за прихващане с насрещно предявената претенция по чл. 127, ал. 2 ЗЗД е частично основателно за сумата от 7647,50 лв.. Обосновано първоинстанционният съд е извършил компенсация на сумата от 9245 лв. – по предявената от ищеца регресна претенция, със сумата от 7647,50 лв. – по предявеното насрещно право, като по-голямото парично вземане се счита погасено чрез прихващане до сумата от 1597,50 лв.

С оглед на изложеното постановеното първоинстанционно решение се явява правилно и законосъобразно в обжалваната част и като такова следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода от спора и на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на въззиваемата страна се следват разноски за въззивното производство в размер на 1000 лева съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК и доказателства за сторени разходи. Направеното възражение за прекомерност на претендираното възражение е необосновано. Заплатеният от въззиваемия хонорар не надвишава минимума по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съставът на въззивния съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260424/04.11.2022г., постановено по гр. дело № 7029/2020 г. на ВРС в частта му, с която е отхвърлен предявения от „Анонис 2001“ ЕООД, ЕИК 128522891, със седалище и адрес на управление гр.Ямбол, „ул.“Панайот Хитов“ № 21, ет. 2, ап. 5 иск срещу В. В. В., ЕГН ***** от ***** за сумата над

присъдените 1597,50 лева до 9255 лева(или за общо 7657,50 лева), представляваща припадаща се на ответника част от солидарно поето задължение по Договор за овърдрафт № 020/О/2016 г. , сключен с „Банка Пиреос България“ АД и анекси №№ А1-020/О/29.03.2017 г. и А2-020/О/15.12.2017 г., погасена от Адонис 2001“ ЕООД на 31.01.2019 г. в размер над собствените му задължения като солидарно задължено лице по договора.

В необжалваната осъдителна част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА „Адонис 2001“ ЕООД, ЕИК 128522891, със седалище и адрес на управление гр.Ямбол, „ул.“Панайот Хитов“ № 21, ет. 2, ап. 5 ДА ЗАПЛАТИ на В. В. В., ЕГН ***** от ***** сумата от **1000 (хиляда) лева**, представляваща разноски за адв. възнаграждение за въззивното производство, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния съд на Република България в едномесечен срок от връчване на съобщение до страните при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____